

ЛЮБОВ ВАСИЛІВ-БАЗЮК

**ПОЧЕСНИЙ ПРОФЕСОР
ВОЛИНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ІМЕНІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ**

ЛУЦЬК – 2021

УДК 378(092)(477.82)

Б 17

*Рекомендовано до друку вченою радою
Волинського національного університету імені Лесі Українки
(протокол № 14 від 26 листопада 2020 р.)*

Укладачі:

кандидат філологічних наук, доцент **Ірина Калиновська**
(Волинський національний університет імені Лесі Українки);
кандидат філологічних наук, професор **Еліна Коляда**
(Волинський національний університет імені Лесі Українки)

За загальною редакцією **Наталії Благовірної**, проректора з навчально-виховної роботи та комунікації Волинського національного університету імені Лесі Українки

Б 17 Любов Василів-Базюк – Почесний професор Волинського національного університету імені Лесі Українки (до 90-річчя з дня народження) : довідкове видання / уклад. І. Калиновська, Е. Коляда ; за заг. ред. Н. Благовірної. Луцьк : Волин. нац. ун-т ім. Лесі Українки, 2021. 20 с.

У виданні йдеться про Почесного професора Волинського національного університету імені Лесі Українки Любов Василів-Базюк (звання присвоєно за рішенням вченої ради, протокол № 8 від 31 березня 2005 р.), окреслено її діяльність як письменниці, науковиці, патріотки, благодійниці.

Комплексне дослідження життєвого і творчого шляху Любові Василів-Базюк здійснювали науковці Волинського національного університету імені Лесі Українки та вчителі Ковельської міської гімназії імені Олени Пчілки в межах грантового дослідницького проекту за підтримки Канадського інституту українських студій Меморіального фонду імені Петра Чорного.

UNIVERSITY OF ALBERTA
CANADIAN INSTITUTE
OF UKRAINIAN STUDIES

УДК 378(092)(477.82)

© Калиновська Ірина, Коляда Еліна, 2021
© Чугай Богдана (обкладинка), 2021
© Волинський національний університет імені Лесі Українки, 2021

29 травня 2019 року під час засідання вченої ради
Любов Василів-Базюк нагороджена
Золотим нагрудним знаком ВНУ імені Лесі Українки

*за особистий внесок у розвиток університету,
за вагомую роль у творенні та популяризації сучасної української літератури,
за багаторічну плідну меценатську діяльність, спрямовану на духовне
відродження українського народу й утвердження християнських цінностей,
за приклад патріотизму й активну громадську та політичну діяльність
у розбудові України*

Лист до вченої ради від Любові Василів-Базюк

(подано без змін 4.06.2019 р.)

<https://eenu.edu.ua/uk/articles/slova-vdyachnosti-vid-lyubovi-vasiliv-bazyuk>

«...Великою несподіванкою був телефонний дзвінок від д-ра Валерія Полковського з привітом, що я отримала нагороду. Відразу підійшла до комп'ютера і прочитала два листи і оглянула знімки. Пані доцент Ірина Калиновська переслала, щоб повідомити, як відбулася Вчена Рада. Не знаю, чи я заслуговую на таке відзначення? Це велика пошана і гордість отримати золотий нагрудний знак ВНУ імені Лесі Українки. Дуже дякую – сердечно дякую – за таку нагороду, відзначення. Я перечитувала кілька разів, щоб усвідомити, що це не сон, а дійсність, що дівчинка, яка в 10 років рятувала своє життя разом з батьками з села Боголюби, що так близько до Луцька, заслужила таке відзначення та нагороду на 90-літньому році життя.

Я була дуже розчулена, не було кому сказати, всі на праці. Тепер мої дійсних друзів нема. Думаю, що комп'ютер тепер є моїм найближчим другом. Читає всі мої думки, турботи, переживання та хвилювання. Це ж здійсниться 76 років після 4 років життя на Холмщині, як прийшлося попрощатись з Україною. Не чути ніколи соловейків, кування зозулі, концертів жаб, не чути хрущів над вишнями, а все чути чужі мови та давати раду з новими викликами життя. Світлої пам'яті мій тато о. протоієрей Йосип Василів, який був великим патріотом, тримав валізки, чекав на поворот в Україну. Говорив: "Поїду в найменшу парафію, далеко від міста, щоб тільки бути в Україні, працювати зі своїми людьми!" Задовго прийшлося бути на чужині, бо діти та внуки мабуть не зуміють знайти місце в нових обставинах життя. Мені – бути далеко без опіки моїх дітей та онуків – було б дуже важко. Тому люблю Україну по інтрнеті, слухаю концерти Волиського Народнього Хору, слідкую за всіма приємними та трагічними подіями, в думках шукаю розв'язки на всі проблеми. Світлої пам'яті мій чоловік Ярослав, підстаршина Дивізії Галичина, вийшов живим з-під Бродів, був поранений в Австрії, 5 місяців у лікарні, а коли в 1991 р. я сказала, що москалі підуть війною, то Ярослав відповів, я готовий іти воювати. Коли я нагадала його вік, то відповідь була: я досвідчений вояк, підстаршина, молодими треба і на фронті керувати. Але так не сталося, не дожив до війни...

Ця нагорода підбадьорює до дальшої праці, у голові вже пишеться нова моя книжка, перше в голові, а потім на комп'ютері. Сердечно дякую Всім, що працюють над моєю книжкою "Крізь пекло на землі", перекладають, а це нелегко. Читають та виховують молоді покоління, нових провідників для нашої держави. Велика Вам честь і слава!

**З любов'ю та пошаною,
Любов ВАСИЛІВ-БАЗЮК»**

ПОЧЕСНІ НАГОРОДИ ЛЮБОВІ ВАСИЛІВ-БАЗЮК

Любов Василів-Базюк відома своєю благочинністю. Вона постійно дає пожертви на будівництво церков; організувала збір коштів на відбудову Волинської богословської семінарії; заснувала іменні стипендії студентам семінарій у містах Луцьку та Рівному; постійно надсилає примірники своїх книг до українських університетів, коледжів, семінарій, бібліотек.

За велику жертвну працю, з благословення патріарха УПЦ КП Філарета, нагороджена **орденами Святого Миколая Чудотворця, Святої великомучениці Варвари**. До 80-річчя від дня народження їй у місті Батурин під час проведення наукової конференції вручено **орден святих Кирила і Мефодія**.

ВОЛИНЬ МОЯ: КОРОТКА БІОГРАФІЧНА ДОВІДКА

Народилася Любов Йосипівна Василів-Базюк 30 вересня 1929 р. в селі Видерта Камінь-Каширського району в сім'ї священника Йосипа, родом із Холмщини, та його дружини Єлизавети, родом із Крижополя Східного Поділля. У родині письменниці було два єпископи, яких замордували більшовики, – Амврозій та Анатолій. У в'язниці міста Таганрога загинув від знущань брат бабусі – отець Григорій Левчук за те, що ховав померлих від Голодомору на Полтавщині. Також 1942 р. був жорстоко замордований у селі Бусні на Холмщині двоюрідний брат батька, отця Йосипа, священник Михайло Трохимович.

«Мій тато протоієрей Йосип Василів і вся батькова родина споконвіку родилися у містечку Тишівці, що неподалік Туркович і колишньої столиці Холмщини Червна. Першу парафію тато отримав у с. Крупе біля Красноставу. Проте поляки забрали церкву, а парафія стала приписним селом. Тому батько переїхав на Полісся, до села Видерта Камінь-Каширського району, де й народилися я з сестрою. Мама родом була з Східного Поділля. Польська влада та великий шовініст Кость Бернадський, який став головним ініціатором концентраційного табору Береза Картузька, змусили батька протягом доби залишити Полісся, бо він не погоджувався виголошувати проповіді, читати Св. Євангеліє, викладати українським дітям релігію польською мовою». Тому з 1934 р. вони жили на Волині (з інтерв'ю Любові Василів-Базюк у «Народній правді» від 10.01.2011 р.).

У книзі «Дороги життя» авторка зауважує, що ніде вона себе так добре не почуває, як на Волині, серед рідних волинян у Видерті, Ветлях, Камені-Каширському,

Ковелі, Білгородці, Золочівці, Боголюбах, де пройшли її дитячі роки. «Небагато спогадів залишилося з Видертої, але пам'ятаю, що я була дитиною природи. Мені подобалося бути на просторі, бігати по поліських лугах, лізти в болото, хоч дуже боялася п'явок. Ходила з сусідами до лісу, знала, де починаються багна та трясовиння, а в потічках мила ноги й дивилася, як жінки мочили коноплі та льон або прали білля».

Життя у Видерті письменниця описує так: «Велике село, старовинна церква, хата, сад, город, поле та багато болотяних лугів і лісів. Парафіяни дотримувалися своїх звичаїв, пісень та особливої поліської народної культури. Люди вигодовували худобу, випасали овець, сіяли збіжжя, крім пшениці, яка тут не родить, садили картоплю, сіяли багато льону та конопель. Займалися ткацтвом, столярством та взагалі виробами з дерева. Селяни були побожні, ходили до церкви, святкували всі свята, що випадали серед буднів, та дотримувалися строго посту. Батько, крім духовної праці, займався разом з мамою культурною та освітньою роботою. Передплачували пресу, книжки, дитячу літературу зі Львова, очевидно, церковну літературу із Кременця та організували церковний хор. До батькового приїзду в церкві тільки співав один дяк. Хорового співу люди не чули. Мама співала в хорі, займалася з молоддю разом із сином дяка. Церковні та світські видання, які приносила пошта, читала наша родина, дякова та все село по черзі» (з допису в газеті «День» від 25.09.2019 р.).

Початкову освіту письменниця здобула в школах сіл Білогородка (нині Дубнівського району Рівненської області), Золочівка Демидівського району Рівненської області, Боголюби, що поблизу Луцька, та міста Ковель. Восени 1940 р. сім'я переїхала на Холмщину. Продовжила навчання Любов у селах Циців Люблінського повіту та Жмудь Холмського повіту, а 1 вересня 1941 р. склала іспит до другого класу Холмської гімназії. 1944 р. їхня родина через Лемківщину та Словаччину перебралася до Баварії, де опинилася в американській зоні окупованої Німеччини. Ці події письменниця у листуванні з доцентом кафедри практики англійської мови ВНУ ім. Лесі Українки Іриною Калиновською описує так (дослівно): «У половині серпня 1944 р. з міста Криниці у духовному транспорті за старанням у той час єпископа Мстислава Скрипника (потім першого Патріарха Української Православної Церкви в Києві) в 60 тягарових вагонах по 60 осіб в кожному втікали від приходу більшовиків у Словаччину. У транспорті було 11 єпископів УАПЦ з усієї України і митрополит України Полікарп (Сікорський) з Луцька. Було багато священників і їх родин, також Галицьке духовенство, родини і знайомі. Везли нас усіх через Пряшів, Желіну і Братіславу, зупинялися на короткий час, а тоді прийшов наказ з Берліна везти через Австрію, гори Альпи і місто Бад Кіссінген під швайцарську границю. На жаль, Швайцарія наш транспорт не прийняла. Повернулися ми знову через гори Альпи і довгі тунелі до міста Марбург (Маріборо) на границі Словенії. Там на бічних рейках стояли наші тягареві вагони 3 тижні до половини листопада. Ставало ночами в горах холодно. Нас під час дороги Червоний Хрест годував два рази чорною ячмінною кавою з сахарином і двома скибками житнього хліба на особу з мармеладом, і вдень горохівка. В Марбургу словінці дуже добре до нас ставилися, всі ми придбали хліба, яблук, сади були не обірвані, дозволяли рвати. Трохи віджили, бо були 3 тижні до половини листопада. Був летунський налет на наш транспорт,

впало 2 бомби, загинули батько і сестра єпископа Мстислава і дружина з донькою отця Бориса Яковкевича з Володимира Волинського. Були також поранені. Після того нещастя німецький уряд перевіз тільки єпископів і по одному священникові кожного єпископа до міста Бреслав (тепер Вроцлав), багатьох до переходових таборів, де розділяли на праці, а наша родина могла поїхати до Берліна, бо було до кого їхати, мами сестра вже була в Берліні. Від налетів літаків і бомб чотири рази на добу в Берліні, браку харчів ми втікали на південь до міста Бад Кіссінген, яке було під опікою Червоного Хреста. За останні гроші тато купив білети і до потягу влізли через вікно, бо стільки різних людей втікало з Берліна. Червоний Хрест всіх українських біженців помістив до католицького жіночого монастиря Святої Марії в Більдгаузені, де нас визволили американські війська на початку травня, а від 1 червня всі ми мусили залишили монастир і роз'їхались по Американській зоні, це була вимога монастир'я. Червоний Хрест перестав за нас платити...».

1948 р. в місті Новий Ульм Любов закінчила навчання у філії Подебрадської гімназії. У червні 1948 р. вона зголосилася працювати у Канаді на текстильній фабриці. Там же вона закінчила торговельне училище. У Торонтському університеті Любов Василів-Базюк отримала ступінь бакалавра, пізніше, у 48-річному віці, – ступінь магістра з бібліотечної справи та інформатики в Університеті Західного Онтаріо (Лондон, Канада). Упродовж 28 років працювала за фахом в установах міста Торонто.

Любов Василів-Базюк належить до холмщаків, про яких вона писала як про працюючих, завзятих і незламних. Живучи в Канаді, вони ніколи не забували Батьківщини і знайшли у собі сили згуртуватися заради побудови омріяної вільної України, хоча й поза її територіальними межами. *«Міцно переживали депортацію автохтонних українців з Холмщини, Підляшшя, бо між ними були також і наші рідні: в Тишівцях поляки замордували десятьох родичів, у Сагрині загинули родини Кутасів і Левчуків. Батько не міг спокійно про поляків говорити, адже, будучи священником, від них натерпівся. У Канаді важко працював, підірвав своє здоров'я та після інсульту і другого інфаркту упокоївся 64-річним»* (із інтерв'ю Любові Василів-Базюк у «Народній правді» від 10.01.2011 р.).

Любов Йосипівна разом із чоловіком Ярославом, уродженцем міста Львова, випускником Торонтського політехнічного університету, виховувала своїх дітей, онуків у християнському, національному дусі. Із листування з Іриною Калиновською (дослівно): *«Мої діти і внуки добре володіють українською мовою. Закінчили 11-річні суботні українські гімназії. Вдома розмовляємо лише рідною мовою. Мене тішить, що 20-річна внучка Калина, студентка Кінгстонського університету, перекладала англійською мовою мою книжку “У вирі тоталітарних режимів”. Син Андрій, за фахом музикант, приїздив в Україну, давав концерти. Пожертвував отримані кошти на допомогу сиротам і дітям Чорнобиля. Донька Наталя, хірург-офтальмолог, відвідала Україну 1991 року в складі групи медиків США та Канади, обстежувала дітей Чорнобильської зони, досліджувала вплив радіації на очі. Наталя – хороший хірург, спеціалізується з хірургії сітківки ока. Пізніше моя донька і внуки об'їздили Україну. /.../ Вони на добрій дорозі».* Родина стала запорукою успішної письменницької, наукової, громадської діяльності Любові Йосипівни.

Любов Василів-Базюк написала десятки статей, присвячених дослідженням української історії; відвідала і виступала на багатьох конференціях, семінарах у

Луцьку, Рівному, Житомирі, Києві, Кременці, Львові; провела велику кількість зустрічей із громадськістю. Любов Йосипівна співпрацює з Науковим товариством імені Шевченка (НТШ) у Канаді, Волинською та Рівненською богословськими академіями, товариством «Холмщина», постійно друкується у «Західноканадському збірнику», «Бористені», «Андріївському віснику», «Свободі», «Віснику», «Духовній Ниві» тощо. Найвідоміші її доповіді в 2015 та 2016 рр. на конференціях НТШ у Канаді про перші релігійні книжки в Західній Україні, три важливі хвилі української імміграції в Канаді та зростання політичної діаспори, про повстання січових стрільців у Підволочиськах.

На конференції Наукового товариства імені Шевченка в Канаді

(зліва направо сидять: Христя Стоділка-Цурковська, Любов Василів-Базюк, Дарія Даревич, Даґмара Турчин-Дувірак) (2015 р., фото із газети «Свобода»)

На конференції Наукового товариства імені Шевченка в Канаді

(зліва направо сидять: Богдана Фуртак, Любов Василів-Базюк, Дарія Даревич, Христя Стоділка-Цурковська) (2016 р., фото із газети «Свобода»)

Любов Йосипівна описує життя українців, особисто знайома з багатьма видатними українцями, цікавиться долями їхніх родин, аналізує архівні дані, бере участь у культурному та громадському житті. У творчому доробку письменниці – десятки віршів, дев'ять романів, перекладацькі проекти.

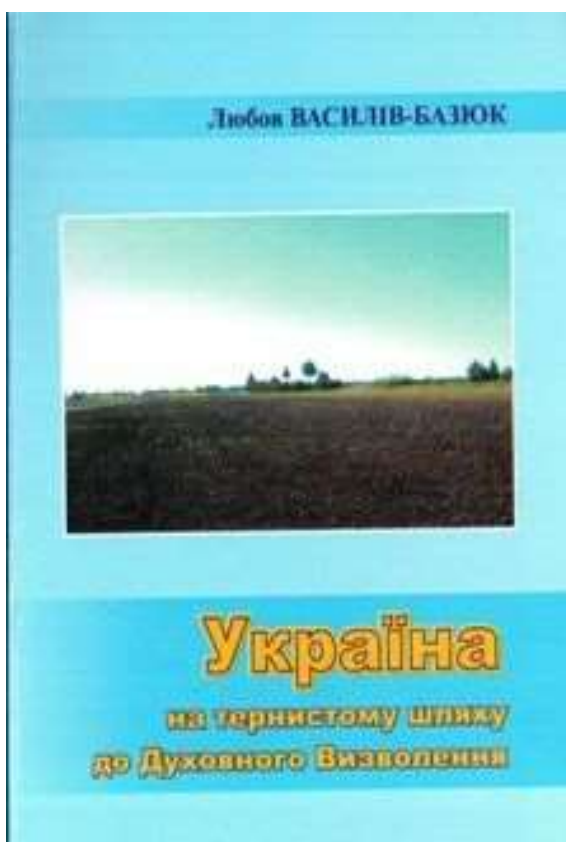
У книзі спогадів про діда та батька «Вони служили церкві і рідному народові» (2003 р.) за допомогою історичних і документальних джерел Любов Василів-Базюк висвітлила події церковного, громадського та суспільно-політичного життя Волині та Холмщини у 20–40 роки ХХ ст. Розповідь пронизана болем і тугою за Батьківщиною, бажанням бачити рідну Україну вільною, багатою, щасливими своїх земляків, власний народ.

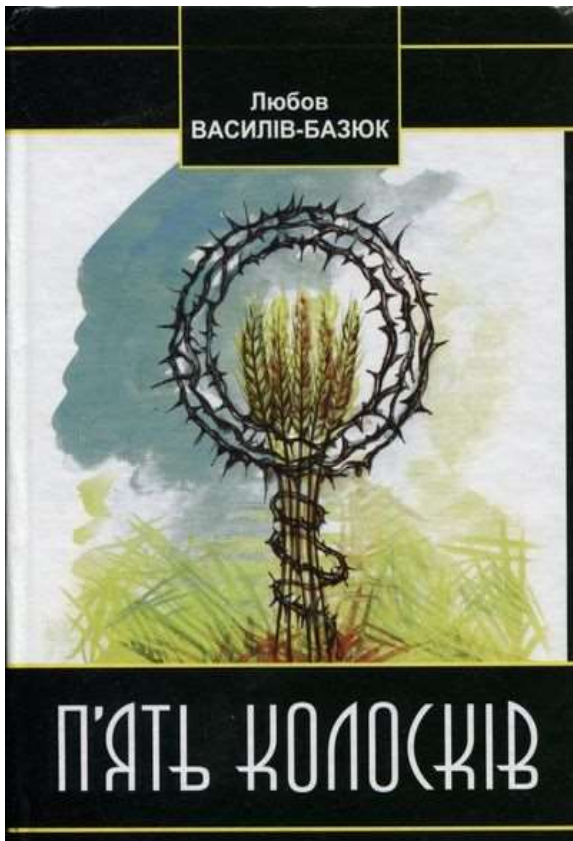
Роман «У вирі тоталітарних режимів» (2005 р.) написаний під впливом реальних подій, пережитих українцями під час панування московського більшовизму, польського правління на українських землях і в роки німецько-гітлерівського режиму.

Роман «Не вір!» (2007 р.) присвячений відважним учасникам найбільшого бою УПА під Гурбами на Волині (нині Рівненщина) наприкінці 1944 р. Ці герої і сьогодні для нас – приклад незламності, любові до своєї землі та народу, які попри переслідування, продовжили боротьбу за свободу України.

Книга «Україна на тернистому шляху до Духовного визволення» (2008 р.) написана під час поїздок письменниці до України. Вона роздумує над причинами та наслідками історичних подій, ворожих впливів, які є джерелом сучасного стану духовності земляків.

Книга «П'ять колосків» (2009 р.) розкриває чорні сторінки нашої історії – Голодомору 20–30-х рр. минулого століття. Читаючи цю історичну повість, кожен витре не одну гарячу сльозу, не одному читачеві вона зранить душу своїм болем і справедливим гнівом.

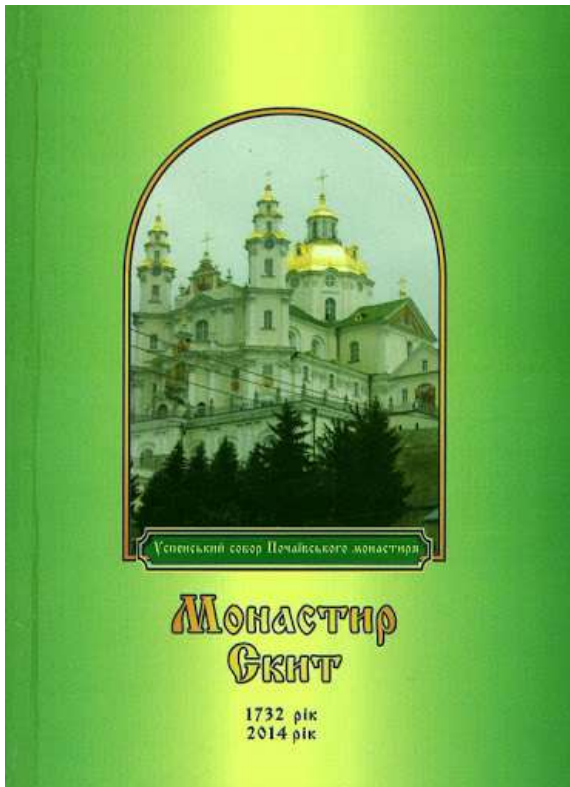
У романі «У горі та сльозах наша доля – геноциди в Україні» (2010 р.) письменниця звертається до сумних подій в історії України, які весь цивілізований світ визнав геноцидом українського народу.

У книзі «Крізь пекло на землі!» (2012 р.) Любов Василів-Базюк розповідає про життя українців, котрі пережили «пекло на землі», штучно створене загарбницькою московсько-комуністичною владою. Читачі відкриють для себе численні невідомі криваві сторінки з історії рідного краю. В основі роману – історичні факти та спогади письменниці, а також її земляків.

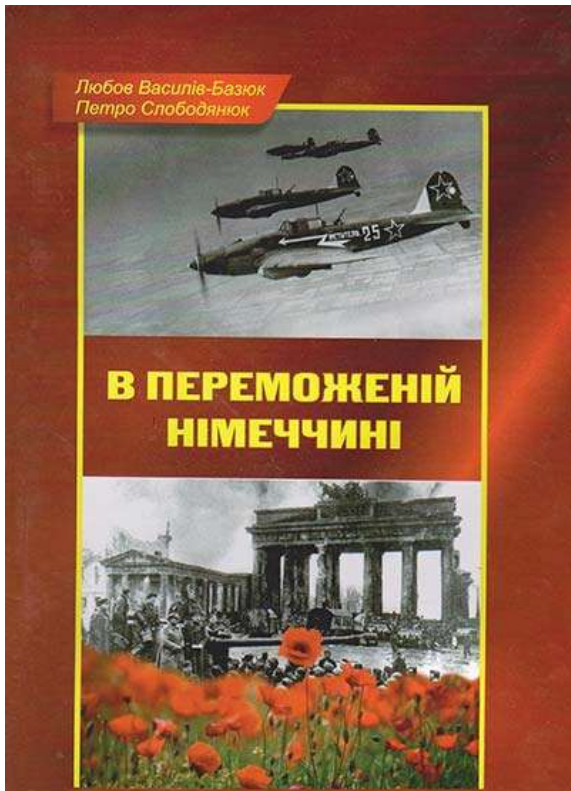
Книга «Дороги життя» (2015 р.) – про життя Любові Василів-Базюк, про те, що вплинуло на її характер і як формувалися її релігійні та політичні погляди, про дитинство на Волині, Другу світову війну, вимушений виїзд за кордон, пошуки місця проживання на чужій землі. Випробування роблять авторку сильнішою. Вона не втрачає віри в те, що колись повернеться на рідну землю.

2016 р. Любов Василів-Базюк взяла участь у перекладацькому проєкті разом із Володимиром Рожком – відомим українським істориком-архівістом, почесним професором ВНУ ім. Лесі Українки. Наукове видання «Монастир Скит» – переклад з польської на українську мову найдавнішого писемного джерела від 1732 р. про ранню історію Почаївського монастиря.

У романі «Новими стежками» (2018 р.) йдеться про сучасне життя в Україні. Під час одинадцяти поїздок, по три місяці кожна, Любов Йосипівна спостерігала, як живуть українці. Вона не тільки оглядала краєвиди, а й задумувалася над тим, як змінився український народ унаслідок життя під довгою окупацією.

Книга «В переможеній Німеччині» (2019 р.) – про вражаючі факти агресивної сталінської окупаційної політики у підкореній Німеччині та гостре соціально-політичне становище СРСР упродовж 1939–1953 рр. Це переклад з російської на українську Любові Василів-Базюк і кандидата історичних наук Петра Слободянюка (м. Хмельницький) записів майора радянського війська під час Другої світової війни.

Попри всі випробування долі, Любов Василів-Базюк стала лише сильнішою. Сьогодні вона відома письменниця, яка проживає в Канаді (місто Торонто), але не пориває зв'язків із рідним краєм, із Волинню.

Любов Василів-Базюк має багато творчих планів: *«При Божій допомозі, опіці та здоров'ї надалі писатиму. Хочу залишити новим поколінням правдиве висвітлення історичних подій та визначити ставлення до нас сусідів з північного-сходу і заходу»* (з інтерв'ю Любові Василів-Базюк у «Народній правді» від 10.01.2011 р.).

Наукові статті та романи авторки присвячені трагічним подіям в історії України загалом і Волині зокрема, очевидицею багатьох із яких вона була. Їх вивчення потрібне у контексті дослідження правдивої української історії, а також для зростання зацікавленості цією тематикою студентів, учнів, науковців; у ширшому контексті – для привернення уваги дослідників до українсько-канадських студій.

Упродовж 2019–2020 рр. життєвий і творчий шлях Любові Василів-Базюк вивчали науковці Волинського національного університету імені Лесі Українки та вчителі Ковельської міської гімназії імені Олени Пчілки під час виконання грантового дослідницького проекту за підтримки Канадського інституту українських студій (Меморіальний фонд імені Петра Чорного). Відбулася низка творчих зустрічей, круглих столів, семінарів, науково-мистецьких заходів.

Науково-мистецькі заходи «Любов до отчого краю» у ВНУ імені Лесі Українки та Ковельській міській гімназії імені Олени Пчілки (19–20.09.2019 р.)

Лист від Любові Василів-Базюк

(подано без змін, 25.11.2020 р.)

«Дорогі мої Друзі, мої любі Читачі, не тільки з моєї малої Батьківщини – Волинської Землі, а з цілої України, бо для Вас я почала творити і писати книжки на історичні теми!!!

Я зрозуміла, що Вас цікавлять події світу, життя по других державах, модерна музика і поезія. Ви немов ті птахи, що підросли та розпростали свої крила, щоб полетіти і подивитися на все з гори, без обмежень і без критики. Але птахи літають і завше повертаються до своїх гнізд, навчилися виживати в різних країнах та в різну негодю. Так як писала Леся Українка про горобчика, який не знав як прожити зиму, холод, сніг і питався досвідчених птиць, що йому робити, як приготуватись до зими – холоду? Всі поради слухав, не був з ними згідний, але порада одна йому запам'яталася: “Що біда навчить!”

Отак біда і нас емігрантів на чужині навчила жити між чужими народами і тільки любити Україну в думках, у родині і своєму помешканні. На еміграції довго ми над тим працювали, щоб Світ зрозумів, що означає політика Східного союзу, а також що кожна держава може попасти в їх заготовлені тенета, тому писали і розказували там де жили, цілому демократичному світові про те, що діється в нашій Батьківщині, любій Україні, під жахливою диктатурою комуністичної московської системи. Чекали і вірили в те, що розпадеться Східний союз, де послідовно нищили наш народ, а над молоддю робили експерименти, бо проводили приготовані програми психологів по школах, університетах як з нашої молоді зробити новий тип людини “східника”, що втратить почуття національності, а про релігію вказували, що це пережиток минулого та “опіум народу”. Міняли історію, забороняли мову та частинно міняли, уподібнювали до московської, а головне підривали вплив родини та перевиховували на свій лад.

Коли Східний союз економічно після Афганської війни втратив велику кількість запасів золота, на оливу не було покупців, щоб рятувати Східний союз від безробіття, також не було чим платити пенсій батькам за загиблих у Афганістані, з війни калікам, вдовам і сиротам. Не було праці для молодих людей, що повернулися з війни. Горбачов проголосив “Гласність і Перестройку”, заборонив владу партій – НКВС у всіх підкорених республіках, що і допомогло в кінці розвалити Берлінський мур та з іншими народами разом здобути свободу від нашого історичного ворога – москаля.

Україна проголосила Самостійність, яку на чужині ми дуже чекали. Ми не їхали щоб заробляти, багатіти, робити магістерські праці чи докторати – як в Україні називають “стажуватись”. Мої батьки рятували своє життя і нас, своїх дітей.

У Самостійній Україні настав психологічний зрив, відчинились границі, пропала “залізна заслона”. Народ став вільний, а найбільше це зачепило молодь. Старались їхати в різні держави, куди могли дістати право в'їзду, як ті птиці, що могли вже літати – але птиці поверталися до своїх гнізд, але наші молоді сили на жаль поїхали – здобули досвід, але не повернулись розбудувати Україну, а потім боронити від ворога – москаля. Багато наших молодих мужчин, що мали б

розбудовувати добробут України, копають рови для модерних будинків, виконують різні роботи, бо втікали, щоб не забрали до війська, щоб не обороняти свою рідну землю, Батьківщину.

Під час моєї першої поїздки в Україну, коли я кінчила догляд моїх онуків, опіку над хворим дружиною, їхала в Україну з великим трепетом душі, бо я нарешті приїхала в Україну, в якій я не могла жити через москалів, а життя на чужині людей, які не мали копійки за душею, не було встелене квітами. Все треба було здобували великою працею. Мене засипали питаннями: яким ми їздимо авто в Канаді, скільки ми могли заробити та осядтити, скільки маємо будинків, куди ми їздимо на вакації – на відпочинок – в яких ми країнах відпочивали, а одна старенька бабуся в церкві, де я сиділа під стіною, підійшла до мене і запитала, а звідки ви приїхали, ви напевно з Польщі, я всміхнулась та сказала, що з Канади. Друге запитання було, яка у вас пенсія? На це я відповіла, що вам буде важко зрозуміти, бо в кожній країні різні пенсії, різна ціна грошей та різні зарібки та видатки.

Під впливом того, що мене питали, що я бачила по телевізору, які розмови чула по радіо, яку музику і фільми подавали в автобусах, як я їздила по Україні, в мене з кожним днем зростувалась все міцніша думка, тяжкі переживання, до чого дійшло наше населення, що дітям показують московські мультики, самі дивляться вечорами серіали, а в автобусах показують переклад на московську мову кримінальні американські фільми, а скільки тепер англійських слів у нашій мові, не фахових, а звичайних. Зростало міцне рішення, що треба писати книжки на історичні теми, бо з розмов з молоддю я відчула, що шалений брак знання історії. Правдивої історії, не починала від княжої доби чи татарських нападів, чи від гетьмана Богдана Хмельницького, чи від Івана Мазепи, а від часів втрати Народньої Республіки та про Визвольні Змагання, про те, як вивозили наших молодих патріотів і старших на заслання на Соловки копати Біломорський канал, в далеку Азію, де кожний клаптик землі є политий кров'ю наших людей, яких називали "Ворогами Народу", "Петлюрівцями", "Бандерівцями", а також нищили наші села та називали добрих господарів "Куркулями", розкулькуювали і закінчили на селах і містах свою програму, знищили наших господарів, їх жінок і дітей Голодом-Геноцидом. І того ще було за мало, Сталін придумав поставити ката – Єжова, щоб знищити тих, що ще залишилися живими – рештки свідомих людей, яких трійка політруків судила, розстрілювала на місці, або висилала на заслання. На тому не кінчилось, вислали на заслання до 1948 р. з Галичини, Закарпаття, Буковини і Волині 480 тисяч по Другій світовій війні, а тоді боялися нових освічених людей "Шестидесятників", а потім людей, які вимагали "Свободу Людині" на підставі світової домови в Гельсінках у 1980 роках. Тільки подумати скільки загинуло нашого Народу з різною освітою і без освіти, а на кінець письменників і поетів, а назначений совітським судом адвокат, ніби українець, що мав би боронити в'язня, поета Василя Стуса, тепер має великий вплив на деяких громадян, що підтримують його кума, а молодь в 16-ть і 17-ть років голосували, бо вже мали право водія та паспорт і вибрали Президента та депутатів до Верховної Ради. Тому попали і такі до Верховної Ради, що не люблять Україну та її солов'їну мову.

Молоді чоловіки і жінки замість працювати в Україні, вони розбудовують різні держави своєю тяжкою працею. Чужим державам наших науковців не потрібно, вони мають своїх, а в Україну “заробкєвичі” присилають рештки зарібків, щоб створювати велику заздрість і незадоволення в населенні з можливостей в Україні, бо не беруть під увагу, що йде війна, не було війська, різної зброї та що потрібно розбудувати аграрну економіку після колгоспів і індустрію для України та на експорт. Молодим студентам, що студіюють рідну мову прийдеться міняти назви на різних крамницях, ресторанах, великих фірмах, що творять відчуття, що ми не в Україні, а десь за границею.

Дорога Молоде! Написала Вам про все, що досі мене міцно турбує, бо я кожного дня читаю всі новини по інтернеті, знаю всі політичні справи з новин по телевізору, і серце мене болить від новин з України. Всі аварії авто, більшість через алкоголь, молодих водіїв, неточність в господарчих справах з газом, електрикою і водою по будинках, великі пожеги в лісах і на військових арсеналах, вбивства на замовлення, бо 5-а колона далі діє в Україні, підплачена Москвою. Бо ж пропали москалям українські комори з хлібом, продуктами та рабами, що виконували різні тяжкі роботи і навіть досі їздять ті “хохли” на ті ж роботи не тільки до москалів, а також і до поляків, щоб обробляти ті поля і збирати урожай з українських земель, з яких насильно висилили наших людей з 4-х провінцій: Холмщини, Підляшшя, Надсяння і Лемківщини від 1944 по 1946, а вкінці акцією Вісла в 1947 р.

Перед вами дорога Молоде є відкрите велике поле до громадської праці. Якщо ви будете інертними, не буде кому працювати. Ваші дідуся та батьки дають вам освіту на те, щоб ви правильно провадили громадську працю, усвідомлювали населення України, що не потрібно 44 кандидати на президента України. У Канаді йде 5 кандидатів на вибори Прем’єр міністра, а головою є Губернатор Канади, це є вибраний Синатом представник і затверджений Королевою Єлизаветою II. У США є дві партії: республіканців і демократів та треті самостійні. В Україні було 44 кандидати на президента. Над цим всі ви молоді маєте міцно працювати, на вас велика надія, не беріть під увагу тих молодих, що повтікали від війська, або тих, що не були виховані Українцями, а тільки громадянами, яким колись давали добрі праці, путівки, що не приятелюють з патріотами, а тільки мають назву для своїх таких знайомих як “хороші люди” і все є “класно”. Бережіться від них, як від корони, бо вони приносять смерть нашому Патріотичному Народові.

Бажаю вам успіху в ваших студіях, це один з найкращих часів у вашому житті. Не лякайтесь, здобуйте вершини, бо “Праця єдина з неволі нас вирве, нумо до праці брати,” – так написав письменник Борис Грінченко, якого я дуже шаную. З привітом, носіть маски, охороняйтеся від корони.

Ваша землячка на чужині – місто Торонто, Канада

Любов Василів-Базюк,

25 листопада 2020 р.».

ЗМІСТ

ПРИСВОЄННЯ НАЙВИЩОЇ ВІДЗНАКИ ВНУ ІМЕНІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ	3
ЛИСТ-ПОДЯКА ВЧЕНІЙ РАДІ УНІВЕРСИТЕТУ ВІД ЮВІЛЯРКИ.....	4
ПОЧЕСНІ НАГОРОДИ ЛЮБОВІ ВАСИЛІВ-БАЗЮК	5
ВОЛИНЬ МОЯ: КОРОТКА БІОГРАФІЧНА ДОВІДКА.....	5
ТВОРЧИЙ ДОРОБОК ПИСЬМЕННИЦІ.....	9
НАУКОВО-ДОСЛІДНИЦЬКИЙ ПРОЄКТ ПРО ЖИТТЄВИЙ І ТВОРЧИЙ ШЛЯХ ЛЮБОВІ ВАСИЛІВ-БАЗЮК	15
ЛИСТ ДО УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ ВІД ЛЮБОВІ ВАСИЛІВ-БАЗЮК	16

**ЛЮБОВ ВАСИЛІВ-БАЗЮК
ПОЧЕСНИЙ ПРОФЕСОР
ВОЛИНСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ІМЕНІ ЛЕСІ УКРАЇНКИ**

Довідкове видання

Укладачі
Ірина Калиновська, Еліна Коляда

Художній редактор
Богдана Чугай

За загальною редакцією
Наталії Благовірної

Формат 60x84 1 / 16. Обсяг 2,30 ум. друк. арк., 2,37 обл.-вид. арк.
Наклад 50 пр. Зам. 9. Видавець і виготовлювач – Вежа-Друк
(м. Луцьк, вул. Шопена, 12, тел. (0332) 29-90-65).
Свідоцтво Держ. комітету телебачення та радіомовлення України
ДК № 4607 від 30.08.2013 р.